

Arrest

nr. 49 676 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE COCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 14 december 2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet) ingediend bij de burgemeester van de stad Lokeren.

Op 28 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA J. C. voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Noch uit het paspoort, noch uit verklaringen van vrienden en kennissen, noch uit het aan de aanvraag toegevoegde doktersattest dd. 06.11.2009, kan opgemaakt worden dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007, wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B.

Het feit dat betrokkene reeds geruime tijd in België zou verblijven, behoorlijk geïntegreerd zou zijn, volwaardig lid wil uitmaken van de Belgische samenleving, dat hij zich voorneemt om zijn kennis van onze landstalen te verbeteren, heel goed zou staan aangeschreven bij vrienden, burens en kennissen, werkbereid zou zijn en zou kunnen voorzien in zijn eigen middelen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden.”

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de kosteloze rechtspleging toe te staan voor de huidige procedure, alsook om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Dienaangaande wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn, zodat de Raad niet kan ingaan op de vraag van verzoeker om de kosteloze rechtspleging toe te staan. Verder is het zo dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin gerechtskosten kan opleggen en derhalve het verzoek van verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“de elementaire rechten van de mens”*, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de *“wet motivering van bestuurshandelingen”* en van de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. van 19 juli 2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

« (...) »

Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen

...

In de bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat verzoeker niet zou kunnen aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31.03.2007.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uit niks blijkt dat het verblijf in België van verzoeker op enig tijdstip zou onderbroken geweest zijn. Er is geen enkele aanwijzing laat staan bewijs dat verzoeker ooit België zou verlaten hebben en elders zou verbleven hebben.

Verwerende partij gaat er derhalve gemakshalve vanuit dat verzoeker sinds 31.03.2007 geen ononderbroken verblijf in België zou gehad hebben, zonder dat hiertoe enige aanwijzing laat staan bewijs bestaat.

Men kan zich ernstig de vraag stellen op welke wijze verzoeker zou kunnen aantonen dat hij van 31.03.2007 tot heden van dag tot dag in België is gebleven zonder enige onderbreking. Men kan van verzoeker geen onmogelijke eisen stellen en er dient behoudens tegenbewijs te worden uitgegaan worden van een ononderbroken verblijf.

Er anders over oordelen druist in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat verwerende partij zonder meer stelt dat verzoeker de andere prangende humanitaire omstandigheden niet zou aantonen.

Verwerende partij legt hierbij zomaar de bijgevoegde stukken naast zich neer, nl. het doktersattest, de verscheidene verklaringen van vrienden, familie en kennissen, het arbeidscontract,...

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Verwerende partij is ook tegenstrijdig waar ze stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen wel wijzen op zijn integratie, doch dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Nochtans zijn deze voorwaarden zoals gesteld in de instructies dd. 19.07.2009 geenszins limitatief en wordt er voldoende ruimte gelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek "andere prangende humanitaire situaties".

Ook op dit punt omvat de bestreden beslissing dan ook een inbreuk op bovenvermelde aangehaalde artikelen.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.(...) »

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van "de elementaire rechten van de mens", neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoeker doelt op de schending van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoeker laat echter na aan te geven welke bepaling van dit verdrag hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Verzoeker mag het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overlaten om uit de uiteenzetting van zijn middel zelf te distilleren welke bepaling verzoeker geschonden acht.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de “*wet motivering van bestuurshandelingen*”, bedoelt hij allicht de “de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”. Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat de geschonden bepalingen van de wet aan te duiden. Evenwel voert verzoeker ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift, zoals *in casu*, kan worden afgeleid dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, er in wezen enkel een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009 heeft ingediend bij de burgemeester van de stad Lokeren. Op het typeformulier dat door verzoeker werd ingevuld heeft hij als toepasselijke criteria, werk en duurzame lokale verankering aangeduid, alsook andere prangende humanitaire situaties. Bij de criteria werk en duurzame lokale verankering die door verzoeker werden aangestipt, wordt verduidelijkt

“ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

- *voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007*
- *de duurzame lokale verankering in België bewijzen 1 + 2 + 3 bewijzen:*
 - *de sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 - *de kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiseringscursussen heeft deelgenomen*
 - *het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om zijn behoeften te voorzien*
- *over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”*

Verder heeft verzoeker het typeformulier aangevuld met de volgende verklaring:

“Verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België en is behoorlijk geïntegreerd; hij wil niets liever dan een volwaardig lid uitmaken van onze samenleving met alle rechten en plichten die daarmee gepaard gaan. Verzoeker zal zich verder bekwamen in één van de landstalen, in concreto in het Nederlands gezien hij woonachtig is in Lokeren, Oost-Vlaanderen.

Verzoeker staat bij de burens, vrienden, kennissen zeer goed aangeschreven.

Verzoeker wenst zo spoedig mogelijk te gaan werken en aldus op legale wijze zijn verblijf in België te kunnen voortzetten op eigen kracht en met eigen middelen.”

Bij zijn aanvraag heeft verzoeker een kopie van zijn Marokkaans paspoort toegevoegd, alsook een voorschrift voor geneesmiddelen van dokter W.D (...), verschillende kopieën van identiteitskaarten van vrienden en kennissen en een kopie van een arbeidscontract op zijn naam.

Waar verzoeker stelt dat de administratieve overheid niet eens tot een onderzoek van de grond is gekomen, kan hij niet worden gevolgd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is ingegaan op alle argumenten die door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangereikt en vervolgens geoordeeld heeft dat verzoekers

aanvraag ongegrond is. Aldus werd wel degelijk een onderzoek over de grond van de zaak gevoerd en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dit uit de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist het motief dat hij niet kan aantonen dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. Verzoeker stelt dat er geen enkele aanwijzing bestaat dat hij België ooit zou hebben verlaten of elders zou hebben verbleven.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij verklaard heeft sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België te verblijven. De bewijslast van het feit dat hij aan deze voorwaarde voldoet, rust op de aanvrager. Dit is absoluut geen onmogelijk bewijs zoals verzoeker voorhoudt. Evenmin mag verzoeker de bewijslast omkeren. Verzoeker heeft echter geen enkel stuk aangebracht waaruit zou blijken dat deze verklaring correct is. De door verzoeker neergelegde kopie van zijn Marokkaans paspoort laat niet toe na te gaan wanneer verzoeker in België is toegekomen. Evenmin laat het toe na te gaan hoe lang verzoeker al in België verblijft. Het paspoort blijkt niet ingevuld te zijn. Zo wordt niet aangegeven wanneer het paspoort werd uitgereikt en tot hoe lang het geldig is. Bovendien is er geen visum terug te vinden in dit paspoort. Het voorschrift voor geneesmiddelen dat door verzoeker werd voorgelegd dateert van 6 november 2009 en toont dus evenmin aan dat verzoeker al sinds 2007 in het Rijk verblijft. Ook de neergelegde arbeidsovereenkomst laat niet toe vast te stellen dat verzoeker al sinds 2007 in het land verblijft. Van verzoeker die een verblijf wenst te verkrijgen op grond van een duurzame lokale verankering mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij minstens een begin van bewijs aanbrengt, zoals bijv. een visum en een stempel van binnenkomst, van zijn verklaring dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. Aangezien verzoeker nagelaten heeft minstens een begin van bewijs aan te brengen van zijn verklaring heeft de verwerende partij in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoeker *“niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Noch uit het paspoort, noch uit de verklaringen van vrienden en kennissen, noch uit het aan de aanvraag toegevoegde doktersattest dd. 06.11.2009, kan opgemaakt worden dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007, wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.B”*. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.

Wat betreft de prangende humanitaire situatie stelt verzoeker dat de verwerende partij de bij zijn aanvraag bijgevoegde stukken heeft genegeerd terwijl deze juist wel wijzen op een prangende humanitaire situatie. Verder meent verzoeker dat de motivering tegenstrijdig is waar zij stelt dat de aangehaalde elementen wijzen op integratie doch niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie.

In het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de verzoeker ook in zijn verzoekschrift dat de voorwaarden van de instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek “andere prangende humanitaire situaties”. Aldus lijkt verzoeker zelf aan te geven dat hij niet valt onder één van de in de instructie opgesomde gevallen. Verzoeker is echter wel van oordeel dat hij onder de andere prangende humanitaire situaties valt.

Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker verduidelijkt op geen enkele wijze waarom de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn door te motiveren: *“Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Dergelijk vaag, summier en onduidelijk betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenvinding en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU